1 Боби ҳаштоду сеюм — Ҳаёти ҷовидонӣ барои ту

Андозае аз ҳаёт вуҷуд дорад, ки то ҳол барои бисёриҳо номаълум аст. Барои баъзе одамон тамоми маънои ҳаёт танҳо дар ҳамин зиндагии заминӣ маҳдуд мешавад. Онҳо ҳаётро бо шумораи солҳое чен мекунанд, ки зиндагӣ кардаанд. Мавҷудият барои онҳо ягона манфиат ва ҳадаф аст. Онҳо дар бораи андозаи дигари ҳаёт, дар бораи ҷанбаи дигари он чизе намедонанд. Аммо мувофиқи Китоби Муқаддас, мо ба сурати Худо ва ба монандии Ӯ офарида шудаем. Ва агар мо ба сурати Худо ва ба монандии Ӯ офарида шуда бошем, пас дар ҳаёт чизе бештар аз ҷаҳони моддӣ вуҷуд дорад.

Савол ин аст: чӣ гуна мо дар бораи ин андозаи дигари ҳаёт огоҳ мешавем? Чӣ гуна мо ин андозаи дигарро, ки ман онро ҳаёти ҷовидонӣ меномам, ба даст меорем? Чӣ қадар бузург хоҳад буд он рӯзе, ки ту хоҳӣ донист, ки ҲАЁТИ ҶОВИДОНӢ БАРОИ ТУ АСТ.

Одамоне, ки дар замони Исои Масеҳ зиндагӣ мекарданд, низ ҳамин гуна савол доштанд. Дар Инҷили Матто 19:16–26 мо бо шахсе вомехӯрем, ки чунин саволро дошт.

Матт 19:16-26: "16 Ва инак, яке назди Ӯ омада, гуфт: «Эй Устоди Некӯ! Чӣ кори нек кунам, то ки ҳаёти ҷовидонӣ ёбам?» 17 Ба вай гуфт: «Чаро Маро некӯ мегӯӣ? Хеҷ кас некӯ нест, чуз Худои ягона. Лекин агар мехоҳӣ дохили ҳаёт шавӣ, аҳкомро нигоҳ дор». 18 Ба Ӯ гуфт: «Кадом аҳкомро?» Исо гуфт: «Қатл накун; зино накун; дуздӣ накун; шаҳодати бардурӯғ надеҳ; 19 Падару модаратро иззат намо; ва ёри худро мисли худ дӯст бидор». 20 Ҷавон ба Ӯ гуфт: «Ҳамаи инро ман аз кӯдакӣ нигоҳ доштаам; дигар чӣ камбудӣ дорам?» 21 Исо ба вай гуфт: «Агар хоҳӣ комил шавӣ, рафта, ҳар он чи дорӣ, бифурӯш ва ба мискинон бидеҳ; ва дар осмон ганҷе хоҳӣ ёфт; ва омада, Маро пайравӣ кун». 22 Чун ҷавон ин суханро шунид, ғамгин шуда, рафт, чунки молу мулки бисьёр дошт. 23 Ва Исо ба шогирдони Худ гуфт: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки ба Малакути Осмон даромадани сарватдор душвор аст; 24 Ва боз ба шумо мегӯям: аз сӯрохи сӯзан гузаштани шутур осонтар аст аз он ки сарватдор ба Малакути Худо дохил шавад». 25 Чун шогирдон инро шуниданд, бағоят дар ҳайрат шуда, гуфтанд: «Пас кӣ метавонад наҷот ёбад?» 26 Исо ба онҳо нигоҳ карда, гуфт: «Ба одамизод ин ғайриимкон аст, лекин ба Худо ҳама чиз имконпазир аст»."

Ман ҳис мекунам, ки бояд шуморо ба чанд насиҳате, ки аз ин оятҳо бармеоянд, даъват намоям, то бидонед, ки ҳаёти ҷовидонӣ барои шумост.

МАН БА ШУМО НАСИҲАТ МЕДИҲАМ, КИ НИЁЗМАНДИИ ХУДРО ЭЪТИРОФ КУНЕД. Ин мард назди Исо омада, ниёзмандии худро эътироф кард. Ӯ ниёзи худро дарк намуд. Ӯ мехост бидонад, ки чӣ гуна ба мақсад бирасад ва бо чунин савол назди Исо омад: «Эй Устоди некӯ! Чӣ кори нек кунам, то ҳаёти ҷовидонӣ ёбам?»

Дӯсти ман, ӯ медонист, ки андозаи дигари ҳаёт вуҷуд дорад, ки ҳанӯз онро соҳиб набуд. Дар ҳаёт чизе бештар аз корҳои неке вуҷуд дошт, ки метавонист анҷом диҳад. Аввал Исо ба саломи ӯ ҷавоб дода, фаҳмонд, ки вақте Ӯро «Устоди некӯ» номид, дар асл Ӯро Худо эътироф кард, зеро танҳо як Некӯст ва Ӯ Худост. Сипас Исо ба саволи ӯ ҷавоб дода, гуфт, ки барои нек будан чӣ бояд кард.

Исо гуфт: «Агар хоҳӣ ба ҳаёт даромӣ, аҳкомро риоя намо». Ҷавон пурсид, ки кадом аҳкомро. Он гоҳ Исо баъзе аз Даҳ Аҳкомеро, ки Худо ба Мусо дода буд, ба ӯ ёдовар шуд.

Вақте ки Исо номбар кардани аҳкомро ба анҷом расонд, ҷавон гуфт: «Ҳамаи инҳоро аз ҷавонӣ нигоҳ доштаам, боз чӣ камӣ дорам?» Риояи ин аҳком ҳаёти ӯро пурра қонеъ намекард.

Агар шумо хоҳед ҳаёти ҷовидонӣ дошта бошед, ва он барои шумост, пас бояд ниёзмандии худро эътироф намоед. Монанди ин мард ба Худованд бигӯед, ки шумо ҳаёти ҷовидониро мехоҳед ва дар ҷон ва рӯҳи худ эҳсоси камбудӣ доред.

МАН БА ШУМО НАСИҲАТ МЕДИҲАМ, КИ ДАР БОРАИ ИНТИХОБИ ХУД ФИКР КУНЕД. Вақте ӯ пурсид: «Боз чӣ камӣ дорам?», Исо ҷавоб дод: «Агар хоҳӣ комил бошӣ...». Ин санҷиши хоҳиши он шахс буд: «Агар дар ҳақиқат мехоҳӣ комил бошӣ, агар самимӣ ҳастӣ ва воқеан он чизеро, ки мегӯй, мехоҳӣ, пас Ман метавонам роҳро ба ту нишон диҳам».

Диққат диҳед, ки ӯ бояд ба сухани Худованд бовар мекард. Исо гуфт: «Бирав, бифурӯш, бидеҳ, биё ва аз пайи Ман рав». Ин як дастури аҷиб аст! Он инсонро дар назди интихоби мушаххас қарор медиҳад. «Агар самимӣ бошӣ, барои расидан ба мақсадат ҳамин корро мекунӣ. Бирав, ҳар чӣ дорӣ бифурӯш ва ба мискинон бидеҳ. Он гоҳ ганҷе дар Осмон хоҳӣ дошт. Пас биё ва аз пайи Ман рав».

Ман ба шумо насиҳат медиҳам, ки дар бораи интихоби худ андеша кунед.

Ба вокуниши он ҷавон нигаред. Вақте суханони Исоро шунид, ғамгин шуда, рафт. Ӯ аз ҳамон чизе рӯй гардонд, ки барои он омада буд. Ӯ барои ҷавоби саволи худ назди Устод омада буд. Исо ҷавоб дод, вале ӯ ғамгин рафт. Дороии ӯ барои вай аз ташнагии қалбаш арзишмандтар буд. Ин бисёр ғамангез аст.

Вақте ки шумо бо интихоби ниҳоӣ рӯ ба рӯ мешавед, ки чӣ гуна ба он андозаи дигари ҳаёт бирасед, мисли ин ҷавон амал накунед ва рӯй нагардонед, зеро ҳаёти ҷовидонӣ барои шумост. Ӯ рафт. Мо намедонем, ки оё дигар баргашт ё не. Ӯ фурсати худро аз даст дод.

Ман ба шумо насиҳат медиҳам, ки дар бораи интихоби худ фикр кунед ва интихоби дуруст намоед — ба Худованд бовар кунед ва ба Ӯ итоат намоед.

МАН БА ШУМО НАСИҲАТ МЕДИҲАМ, КИ БО ЗАЪФҲОИ ХУД МУҚОВИМАТ КУНЕД. Пас аз он ки ин ҷавон рафт, Исо ба шогирдонаш рӯ оварда гуфт: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки барои сарватдор дохил шудан ба Малакути Осмон душвор аст».

Чаро? Зеро сарватманд ба сарвати худ такя мекунад. Сарват барои ӯ монеа мегардад, зиндагии ӯро идора мекунад ва ба ӯ амр медиҳад, ки чӣ гуна зиндагӣ кунад.

Исо гуфт, ки гузаштани шутур аз сӯрохи сӯзан осонтар аст аз он ки сарватманд ба Малакути Худо дохил шавад. Вақте шогирдон ин суханро шуниданд, пурсиданд: «Пас кӣ метавонад наҷот ёбад?» Исо ҷавоб дод: «Барои одамон ин имконнопазир аст». Ба ибораи дигар, заъфи инсонӣ ин корро номумкин месозад, аммо қудрати Илоҳӣ онро имконпазир мегардонад.

Ман ба шумо насиҳат медиҳам, ки заъфҳои худро эътироф кунед ва иқрор намоед, ки худатон ин корро карда наметавонед. Фарқ надорад, ки сарватманд ҳастед ё камбағал

— шумо худатон наметавонед ба ин мақсад бирасед. Барои одамон ин имконнопазир аст, аммо барои Худо ҳама чиз имконпазир мебошад.

Шумо ба он қувваи иловагӣ ниёз доред, ки танҳо Худо метавонад ато кунад. Агар фикр кунед, ки худатон аз ӯҳдаи ҳама чиз мебароед, умеде нахоҳед дошт. Қудрати Худо ягона роҳест, ки тавассути он шумо метавонед муваффақ гардед.

Ҳаёти ҷовидонӣ барои шумост. Пас ба ин насиҳатҳо амал кунед ва ҳаёти ҷовидониро ба даст ored.

Ниёзмандии худро эътироф намоед: «Ман чӣ кор кунам?»

Дар бораи интихоби худ андеша кунед ва каломи Худовандро самимона ҳамон гуна ки ҳаст, қабул намоед.

Заъфҳои худро эътироф кунед; назди Худо иқрор шавед, ки худатон қодир нестед ва ба файз ва қудрати Ӯ такя мекунед.